

Milyen vagyok én?

Ez bizony fogas kérdés. Néha az az érzésem, én sem igazodok ki magamon, még mindig nem ismerem magamat eléggé.

Nagyon szeretek írni és fogalmazni, de lehet, hogy ezzel kapcsolatban hiú ábrándokba ringatom magamat. Elképzelhető, hogy irtó rosszul fogalmazok, csak senki nem meri megmondani nekem?

Szeretem a szememet, mert alapjáraton barna színű, és attól függően, hogyan érzem magamat, zöldes árnyalatot kap. Ez szerintem nagyon király! Szeretem a hajamat, mert szép fekete. Nos, körülbelül ennyi, amit szeretek magamon. De hogy teljes legyen a felsorolás, azért elmondom a többit is.

A barátnőim szerint büszke lehetek a számra, mert nagyon szép. Én ugyan még rá nem jöttem, hogy egy szájon mi számít szépnek.

160 centi körül vagyok, a magasságomat anyától örököltém. S most hagyjuk is a külsőmet, ennyi éppen elég. Nyilván lehetne jobb, de elfogadom, amit kaptam a sorstól és a szüleimtől.

Belső tulajdonságaimnak valószínűleg a felét elfelejtem leírni, azt hiszem, a feledékenység is az egyik rám jellemző tulajdonság. Eléggé empatikus személyiség vagyok. Vicces vagyok a magam módján. Sajátos poénjaim vannak, amelyeket kevesen értenek – néha ők se igazán.

Imádok olvasni. Az olvasási mániámnak rengeteg indoka van. Az egyik ok a mamám, mivel ő szoktatott rá az olvasásra. Szeretem a természetet, nyitott szemmel járok a világban.

Általában egyedül vagyok, kedvelem a saját társaságomat.

A családomat mindennél jobban szeretem.

Valószínű, hogy elég sok minden kimaradt, és az is előfordulhat, hogy elrontottam az egészet. Ha így történt, akkor elnézést kérek az olvasóktól.

Írás közben gondolkodtam. A címben feltett kérdésre továbbra is úgy válaszolnék: nem tudom!

Kocsis Kinga 7.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola